

УДК: 351:37. 77(7.097)

Лебедева Надія Анатоліївна,
аспірант кафедри публічного адміністрування, Міжрегіональна Академія управління персоналом, 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, тел.: (063) 481 52 95, e-mail: vsesvit894@ukr.net

ORCID: 0000-0003-4095-2631

Лебедева Надежда Анатольевна,
аспірант кафедри публічного адміністрування, Межрегиональная Академия управления персоналом, 03039, г. Киев, ул. Фрометовская, 2, тел.: (063) 481 52 95, e-mail: vsesvit894@ukr.net

ORCID: 0000-0003-4095-2631

Lebedieva Nadiia Anatoliivna,
post-graduate student of the Department of Public Administration, Interregional Academy of Personnel Management, 03039, Kyiv, Str. Frometivska, 2, tel.: (063) 481 52 95, e-mail: vsesvit894@ukr.net

ORCID: 0000-0003-4095-2631

DOI <https://doi.org/10.31618/vadnd.v1i12.89>

ВИКОРИСТАННЯ ЗАСОБІВ КІНОМИСТЕЦТВА ЯК ІНСТРУМЕНТУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ АМАТОРСЬКОГО МИСТЕЦТВА НАЦІОНАЛЬНО- ПАТРІОТИЧНИМ ВИХОВАННЯМ НАСЕЛЕННЯ

Анотація. У статті схарактеризовано використання засобів кіномистецтва як інструменту державного управління аматорського мистецтва національно-патріотичним вихованням населення. Вперше описано аматорські кінороботи, що несуть у своєму змісті духовно-просвітницьку цінність, та державно-управлінську підтримку у створенні згаданих кінострічок.

Визначено, що держава повинна впливати на процеси виховання, враховуючи майбутній економічний і соціально-політичний розвиток, забезпечувати стабільний правопорядок з метою обороноздатності. Виховання повинно базуватися на філософсько-теоретико-методологічному аналізі всього виховного процесу та сучасних культурних досягненнях. Державі мистецтво необхідне для заощадження і розвитку кращих вітчизняних традицій, оскільки воно здатне виховувати найкращі людські якості, розвивати найсвітліші душевні почуття громадян, тобто сприяти кращому суспільному розвитку не тільки в Україні, а й за її межами, збагачуючи

своїм змістом європейську культуру в цілому. Мистецтво як засіб культурної комунікації в системі державного управління займає провідну роль та особливе місце, потребує більшої уваги та фінансування. Підтримка національного продукту, що створений не з метою масовості культури, а збереження культурної спадщини України, є великою цінністю для збагачення країн традицій, характерних нашому народові. А популяризація вітчизняних кіноробіт на міжнародному рівні сприяє мистецькому збагаченню людства. Тому перемоги зразків нашого професійного й аматорського мистецтва на різноманітних міжнародних форумах сприяють підняттю іміджу країни, що дуже важливо в сучасному складному соціально-політичному становищі.

Обґрунтовано, що формування професійного та аматорського мистецтва у системі державного управління повинно відбуватися через процес розуміння аспектів індивідуальної і групової поведінки, процедури системного аналізу, методів планування, мотивування і контролювання, кількісних методів і прийняття рішень. Застосовуючи державно-управлінський підхід до досліджуваної проблеми, доведено, що здорове суспільство неможливо уявити без мистецтва.

Ключові слова: аматорське, мистецтво, кіно, державне управління, патріотичне виховання.

ИСПОЛЬЗОВАНИЕ СРЕДСТВ КИНОИСКУССТВА КАК ИНСТРУМЕНТА ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ АМАТОРСКОГО ИСКУССТВА НАЦИОНАЛЬНО- ПАТРИОТИЧЕСКИМ ВОСПИТАНИЕМ НАСЕЛЕНИЯ

Аннотация. В статье охарактеризовано использование средств киноискусства как инструмента государственного управления аматорским искусством в контексте национально-патриотического воспитания населения. Впервые описаны любительские киноработы, несущие в своем содержании духовно-просветительскую ценность и государственно-управленческую поддержку в создании упомянутых кинолент.

Определено, что государство должно влиять на процессы воспитания, учитывая будущее экономическое и социально-политическое развитие, обеспечивать стабильный правопорядок в целях обороноспособности. Воспитание должно основываться на философско-теоретико-методологическом анализе всего воспитательного процесса и современных культурных достижениях. Государству искусство необходимо для сбережения и развития лучших отечественных традиций, поскольку оно способно воспитывать лучшие человеческие качества, развивать самые светлые душевные чувства граждан, то есть способствовать лучшему общественному развитию не только в Украине, но и за ее пределами, обогащая своим содержанием европейскую культуру в целом. Искусство как средство культурной коммуникации в системе государственного управления занимает ведущую роль и особое место, требует большего внимания и финансирования. Поддержка

национального продукта, создаваемого не с целью массовости культуры, а сохранения культурного наследия Украины, является большой ценностью для сбережения лучших традиций, характерных нашему народу. А популяризация отечественных киноработ на международном уровне способствует художественному обогащению человечества. Поэтому победы образцов нашего профессионального и любительского искусства на различных международных форумах способствуют поднятию имиджа страны, что очень важно в современном сложном социально-политическом положении.

Обосновано, что формирование профессионального и любительского искусства в системе государственного управления должно происходить через процесс понимания аспектов индивидуального и группового поведения, процедуры системного анализа, методов планирования, мотивации и контроля, количественных методов и принятия решений. Применяя государственно-управленческий подход к исследуемой проблеме, доказано, что здоровое общество невозможно представить без искусства.

Ключевые слова: аматорское, искусство, кино, государственное управление, патриотическое воспитание.

USE OF MOVIE AS A TOOL OF THE STATE ADMINISTRATION FOR THE AMATEUR ART IN NATIONAL PATRIOTIC PUBLIC INFLUENCE

Abstract. The article describes the use of movie means as an instrument of state administration of amateur art in national-patriotic education of the population. The novelty of this article is that amateur film works have been described for the first time that bear the spiritual and educational value and its state management support for the movie in its content.

It is determined that the state should influence the processes of education, taking into account future economic and socio-political development, to ensure a stable order of law for the purpose of defense capability. Education should be based on a philosophical theoretical and methodological analysis of the entire educational process and contemporary cultural achievements. The state needs art to save and develop the best domestic traditions, because it is able to bring up the best human qualities, to develop the brightest feelings of the citizens, that is, to promote better social development, not only in Ukraine, but also abroad, enriching the European culture as a whole with its content. Art as a means of cultural communication in the system of public administration plays a leading role and a special place, requires more attention and funding. The support of a national product, created not for the purpose of mass culture, but the preservation of the cultural heritage of Ukraine, is of great value for saving the best traditions characteristic of our people. And the popularization of domestic cinema works at the international level contributes to the artistic enrichment of humanity. Therefore, the victory of samples of our professional and amateur art in various international forums contribute to raising the image of the country, which is very important in today's complex socio-political situation.

It is substantiated that the formation of professional and amateur arts in the system of public administration should take place through the process of understanding the aspects of individual and group behavior, system analysis procedures, planning methods, motivation and control, quantitative methods and decision making. Applying the state-management approach to the problem under study, it is proved that a healthy society can not be imagined without art.

Keywords: amateur, art, movie, state administration, patriotic education.

Постановка проблеми. Спостерігаючи розвиток сучасного українського суспільства і держави, важко не погодитися з думкою відомої української вченої, доктора наук державного управління Радмилою Василівною Войтович про те, що “здебільшого сьогодні відбувається своєрідна деградація масової культури у світі, яка безумовно зачіпає і Україну. Це передусім стосується кіно, телебачення та літератури, які є засобом впровадження нової релігії, яка стає визначальною для розвитку окремих країн у світі” [1, с. 306]. Як нам відомо, засобами культури втілюється вплив на людське суспільство і формується певна духовна течія, що пронизує інтелектуальний шар держави загалом. “Засилля американських кінофільмів, літератури стандартизує за американськими мірками український стиль життя, регламентуючи тим самим і суспільну свідомість громадян. Саме тому, одним із шляхів подолання певних деструктивних виявів процесів глобалізації в Україні має стати державна політика перспективного розвитку, яка б включала реалізацію Державної програми попередження глобальних ризиків” [1, с. 307]. Отже, **актуальність** розгляду використання засобів кіномистецтва як інструмен-

ту державного управління з точки зору впливу на духовний шар населення набуває неабиякої ваги.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Багато існує якісних і повноцінних наукових досліджень у сфері патріотичного впливу на громадськість.

Так, українська дослідниця Ірина Карпова у своїй роботі “Національно-патріотичне виховання молоді в сучасних умовах” розглянула різноманітні засади національного виховання молоді [2]. Військово-патріотичному вихованню, як предмету педагогічного дослідження, присвячено збірку наукових праць Військового гуманітарного інституту Національної академії оборони України [3]. Українські науковці Микола Борищак та Ірина Кузенко описали засоби та способи національно-патріотичного виховання з точки зору військово-фізичного аспекту [4]. Василь Сухомлинський розмірковував про виховання засобом бесід про громадянськість [5].

Мета статті — на основі аналізу наукових досліджень сучасних українських науковців, особистої участі автора статті в підготовці презентацій документальних фільмів у м. Херсоні, обґрунтувати особливості використання засобів кіномис-

тецтва як інструменту державного управління аматорського мистецтва національно-патріотичним вихованням населення.

Виклад основного матеріалу. 17 червня 2017 р. в кіноконцертному залі “Ювілейний” міста Херсона зібралося багато глядачів. Були присутні радник голови Херсонської обласної державної адміністрації, учасник бойових дій в Афганістані Валентина Січова, голова Херсонської обласної організації Української спілки ветеранів Афганістану Володимир Пилипович Столяр, заслужений діяч мистецтв України, член національної спілки письменників, поет, телеведучий Валерій Павлович Кулик, художник Ростислав Швець, почесний громадянин міста Херсона і головний архітектор В’ячеслав Михайлович Громикін [6].

Таврійський край завжди славився інтелектуальним і творчим потенціалом своїх жителів. Федора Загороднюка — почесного громадянина міста Херсона називають “видатним херсонським художником” [6]. 13 березня 2017 р. цей талановитий чоловік пішов із життя у віці 95-ти років, зробивши шляхетний і безкорисливий вчинок — подарувавши місту Херсону свої картини.

Життя Федора Загороднюка багатогранне і складне, становить приклад для наслідування сучасниками і нащадками. Саме з такою метою — зберегти живим учасника Другої світової війни, що добився запаморочливого успіху в мирний час і залишити його розповідь про життя і творчість, був створений документальний фільм за сприянням Херсонської обласної організації Україн-

ської спілки ветеранів Афганістану, “Фонду інвалідів Чорнобиля +” і всіх небайдужих людей — “Моє життя на полотні”.

Автори фільму, заслужений діяч культури України Віктор Бикодир і учасник бойових дій в Афганістані Олександр Єлагін відзначили, що працювали над фільмом кілька місяців, намагалися якомога яскравіше показати, розповісти і передати всю багатогранність особистості художника, його творчість і людські якості. Покоління, яке звільнило наше місто від фашизму, поступово йде, але зберегти розповіді з перших вуст — головне завдання, яке ставили перед собою автори. Це безкорислива і безкоштовна робота, яка спрямована на збереження історичних фактів херсонського краю.

Федір Іванович Загороднюк вважав себе дуже щасливою людиною, хоча йому довелося багато чого пережити — голод, холод, війну, хвороби, заздрість і втрату близьких. Однак це тільки загартувало його, допомогло в роботі стати переможцем. Народився Федір Іванович в селі Гунчі Гайсинського району Вінницької області, в сім’ї селянина. Батько був дуже працьовитою і творчою людиною, самостійно сконструювавши ткацький верстат, почав ткати полотно, з якого шили одяг для маленьких дітей. Мама Федора була вчителькою молодших класів, вона добре малювала. Її батько був священиком, він малював у церкві картини на релігійну тематику. Саме мама головного героя фільму навчила його малювати.

Пішовши до школи, Федір почав зображати з натури своїх товаришів по навчанню. У травні 1941 р.

він прийняв присягу і був направлений проходити службу в 63-й стрілецький полк, охороняв склади зі зброєю та боєприпасами, супроводжував колони вантажівок. 2 лютого 1942 р. Федір Загороднюк, під час бою за звільнення села П'ятихатки, був важко поранений, контужений. Після піврічного курсу лікування у липні 1942 р. його направили у військово-піхотне училище молодших командирів в місто Орджонікідзе. В училищі, за короткий термін рядовий Загороднюк досконало освоїв кулемет Дегтярьова, отримав військовою професією кулеметника і був направлений під Сталінград. Тут улітку 1942 р. розпочалася одна з кровопролитних воєнних операцій Другої світової війни — Сталінградська битва.

Розповідь героя фільму про участь у військових діях дуже емоційна і докладна, що не може залишити байдужим глядача. Від снаряду, що розірвався поруч, Федора Івановича важко контузило. Разом з іншими пораненими його відправили до Сталінграда. Але складна обстановка не дозволила пройти курс лікування. У важкому стані рядовий Загороднюк виконував обов'язки зв'язкового артилерійської батареї — передавав дані стрільби батареї, відновлював телефонний зв'язок з командним пунктом.

Федір Іванович був поранений осколками в шию, голову і плече. У медсанбаті йому зробили операцію і відправили у госпіталь до Томська. Проходячи лікування, він був комісований за інвалідністю. У госпіталі Загороднюк не сидів склавши руки, він писав портрети своїх однополчан, героїв війни, епізоди бою на фронті,

проводив і брав участь у художніх виставках.

Після госпіталю Федір Загороднюк став працювати художником у військово-технічній академії зв'язку імені Будьонного в Новосибірську. Після війни, у 1950 р. він закінчив Київський Державний Художній інститут. Був інвалідом війни.

Війна продовжує жити в картинах Федора Івановича. Він написав багато портретів своїх побратимів, а також відображав те, що бачив і пережив. Галерея портретів учасників Другої світової війни, уродженців Херсонщини і тих, хто відзначився в боях за наш Таврійський край, стала гордістю і надбанням культури міста Херсона. Картини Федора Івановича — це літопис відваги і мужності воїнів. Ним написано близько 400 малюнків для газети “Наддніпрянська правда”.

Гонорар художник віддавав до фонду миру. Кожна картина Федора Івановича написана професійно, тому що в кожному з них він вкладав своє тепло і доброту. Визнанням його таланту стало членство в Національній спілці художників України, Національній Спілці журналістів України. Федору Загороднюку присвоєно звання “Заслужений художник України”, “Почесний громадянин міста Херсона”. Він проводив виставки, лекції, екскурсії, зустрічі в школах та військових частинах, надавав допомогу в оформленні кімнат бойової слави. Всього ним створено понад півтори тисячі робіт.

Після перегляду кінострічки на сцену виходили почесні гості, які добре знали героя фільму. Так, представник державної влади Валентина

Січова відзначила хорошу творчу роботу авторів фільму, подякувавши всім присутнім за увагу і пам'ять. “Я глибоко впевнена в тому, що поки людина не втратила інтерес до життя, поки людина хоче пізнавати щось, поки людина цікавиться чимось — вона живе! Я Вам дуже-дуже вдячна тому, що такі люди-титани, як Загороднюк, як автори цього фільму, вони, напевно, живуть для того, щоб інші люди, як ми, що сидять у залі, про них знали. Художники — це унікальні люди, але не кожний з них здатний на те, щоб свої роботи просто так подарувати місту, для того щоб залишити пам'ять. Федір Загороднюк залишив про себе таку пам'ять, але він залишив її роботою О. Єлагіна і В. Бикодира, яким потрібно було б знімати комерційні фільми, а вони свій талант, свої гроші, свій час витрачають на те, щоб подібні “перлини” відшукати серед простих людей і зберегти їх для потомків” [записано на диктофон автором статті] [6].

Голова Херсонської обласної організації ветеранів Афганістану Володимир Столяр зазначив копітку і безкорисливу працю авторів фільму, а також важливість створення подібних робіт в умовах розвитку сучасного суспільства. Такі фільми важливі насамперед для виховання молоді. Наші діти повинні знати про тих, хто захищав і творив Херсон, знати своїх героїв. Якщо цього не робити, то обов'язково знайдеться якась ідеологія ззовні, яка стане сприяти розтлінню нашої молоді з метою захоплення території.

Слово було надане синові героя фільму — Володимир Федоровичу Загороднюку. Він був зворушений

до глибини душі увагою і пам'яттю городян, вказавши на відмінну роботу авторів фільму. Також розповів історії з життя батька, які практично нікому не відомі. Їх йому розповідав брат Федора Загороднюка — Дмитро. Це історії про те, як вдалося вижити під час голоду, про те, як ворожа куля летіла у серце майбутнього художника, а він в цю секунду прикрився рукою, і як автомат противника дав осічку при зустрічі віч-на-віч, як він вижив під час вибуху, як у розпал творчої діяльності не був зломлений заздрісниками. “Він був щасливий чоловік — займався улюбленою справою. 30 сюжетних картин — це багато” — підсумував свій цікавий виступ Володимир Загороднюк і щиро подякував творцям фільму [запис з диктофона автора статті].

В'ячеслав Михайлович Громікін, головний архітектор міста Херсон, почесний громадянин протягом двадцяти трьох років сказав: “Фільм — зі сльозами на очах. Особливо, після виступу сина ... Як він доносив усе це від сім'ї, від душі, його розуміння — він теж художник — як він відгукнувся про батька ... Я думаю, що цей фільм потрібно показувати молодому поколінню, в кінотеатрах, тому що, на жаль, ми забуваємо тих героїв, які повинні жити вічно. Це людина, яка, маючи таку багату душу, її залишила майбутнім поколінням. Дякую Вам, творці фільму” [запис з диктофона автора статті].

Викладач Херсонського музичного училища, музикант і поет Василь Миколайович Олексій також наголосив на важливості цієї кінострічки для молоді і необхідності показу фільму в кінотеатрах, школах, ВНЗ.

Учень Федора Загороднюка, архітектор Сіменчук Анатолій Юхимович говорив про те, що Федір Іванович був відмінним педагогом, пояснюючи матеріал дуже зрозуміло, дохідливо: “Рівного йому я не зустрічав у житті ні до ні після інституту” [запис з диктофону автора статті].

За словами художника, який особисто знав Федора Загороднюка, Євгенія Герасимовича Ланолікого, фільм зроблено відмінно, дуже правдиво. Надія Миколаївна Столетова, яка пережила Велику вітчизняну війну, зазначила: “Нам, нашому поколінню важко згадувати, тому що ми все це пережили. Історія не повинна забуватися. Дякую. Молодь повинна знати історію з перших вуст” [запис з диктофона автора статті].

Фільм цінний своєю документальністю. Почесний громадянин нашого міста і сьогодні живе з нами, але вже у своїх картинах і на екрані кінотеатру. Напевно, це і є безсмертя.

Вважаємо презентацію кінострічки, виробленої 2018 року, що описується вперше, важливим інструментом державного управління аматорським мистецтвом у контексті національно-патріотичного виховання населення. 19 лютого 2018 р. о 12.00 у кіноконцертній залі “Ювілейний” м. Херсона відбулася презентація фільму ще про одного героя Другої світової війни — Володимира Петровича Казначеева — почесного громадянина міста Херсона. Кіноробота є короткометражною стрічкою, створеною на базі дитячо-юнацької кіностудії “Кінокімерія” Союзу кінематографістів України, за сприянням Херсонської обласної орга-

нізації Української спілки ветеранів Афганістану та “Фонду інвалідів Чорнобиля Плюс” [7]. Фільм розпочинається з кадрів, які зображують Володимира Казначеева, який прогулюється по парку нашого міста. “Я нагороджений сімома орденами і медалями. Найдорожча для мене медаль — партизану “Вітчизняної війни”, першого ступеня, і Орден Леніна за підриг ворожих ешелонів на залізниці Брест–Ковель у 1943 р. (час Орловсько-Курської дуги)” — розповідає головний герой. Його слова супроводжуються кадрами мирного життя. Володимир Петрович народився 26 липня 1928 року в селі Солов’янівка, Клетнянського району, Брянської області. “До початку війни я закінчив 5 класів, і війна застала мене на рибалці. Увечері прийшов до дому, а мама каже: “Володю, почалася війна”. Я, як патріот, сказав, що фашистів ми розгромимо швидко. Але війна затягнулася. Німці окупували наш район, і партизани розпочали свою діяльність. 6 жовтня карателі схопили мою матір і жорстоко стратили, змусивши її копати собі могилу. Це нещастя врізалось до моєї пам’яті. Я мати любив і присягнув помститися фашистам. Партизани зупинялися у нас тому, що хата була на околиці села. Я щоб потрапити до партизан, пішов слідом за ними” [8].

Хлопчика залишили в загоні. Коли він почув, що готується партизанська група, то пішов до командира і попросився у підригники. “До цього часу я відзначився в боях, мене викликали в штаб і сказали: “Ми тебе зараховуємо до групи підригників, але якщо ти здаси іспити на відмінно”. У кожній групі був офіцер, який

навчав мінній справі,” — говорить головний герой фільму. Далі глядач дізнається за допомогою голосу за кадром і зорового ряду, побудованого завдяки художньо-ігровим кадрам, що були використані із відкритого доступу мережі Інтернет про те, що група з підричників і командир (призначався офіцер і два бійці), тобто 4 людей, підходили до залізниці. Чекали, доки буде перерва між проходом патрулів. Вони йшли на зустріч один до одного і розходилися, це займало 30 хвилин. За цей проміжок часу треба було поставити тол 10 г і ящик з міною, яка називалася МУД (міна уповільненої дії). “Коли неможливо було міну поставити, ставили як ми говорили, на “паличку” [8]. Паровоз збивав паличку і відбувався вибух. Головне — щоб в ешелонах було якомога більше знищено живої сили, а також з танків та гармат. “Німці виходили з двох сторін ремонтували дорогу, висвітлювали її ракетами — було видно, як удень, протягом 4 годин відремонтували полотно, прибрали потяг. Командир групи Белов мені каже: “Володю, ми не поставимо міну”. Я кажу: “Михайло Іванович, давайте почекаємо”. Німці відремонтували дорогу, пустили контрольний поїзд, ми почекали. Вже займався світанок. Я кажу: “Піду, підірву ешелон, на “паличку”. Я поставив, але не розрахував, мені здалося, що ешелон пройшов, і міна не вибухнула. І в цю мить — вибух. Мене вибуховою хвилею вдарило, і я впав без свідомості. Хлопці мене підхопили та винесли. Отямився я через 4 години, під сосною, ми відходили. Хлопці кажуть: “Володя живий”. Зайшли до лісника, наш зв’язковий, напоїв мене

молоком. На наступну ніч я знову пішов на диверсію. Важливо було, щоб ти залишився непоміченим” [8].

Дуже цікава для глядача розповідь про дружбу хлопчика і колишнього шкільного вчителя. Іван Рябцев, який підірвався на міні, до війни працював вчителем. “Він настільки прив’язався до мене, що ми подружилися. І завжди десь на привалі або на снігу, він якось намагався зігріти мене, захистити від негоди. Навіть (я був ще хлопчиськом) він розповідав про свою любов. Була вчителька в школі, яку він сильно любив. Вони одружилися б, якби не війна” [8].

Йдучи на диверсію, коли вчитель підірвався, він попросив Володю змонтувати йому міну. Говорив, що загине в той день. “Я бачив сон, я одружився на своїй любові, а це передбачає смерть”, — сказав учитель хлопчиків. “Були певні забобони і, дійсно, в цю ніч він загинув. Як він загинув? Мінер помиляється один раз”.

“Німці хитрили — сідає засідка на ешелон, йде ешелон малою швидкістю, і вони з іншого боку висаджуються. Щоб ми їх не бачили. У мене був такий випадок: ешелон йде, і я бачу, що вистрибує засідка. Довелося йти в інше місце, закладати міну. Але якщо засідка сіла, то будуть рідко ходити патрулі. Був офіцерський патруль з 12 осіб, з кулеметами і сержантський, з ним йшли 3 людини. Вони трималися 50–70 метрів один від одного” [8].

“Звикав я сам до патруля, виходив вночі, маскувався і чекав патруль. Вони проходили у 20–30 метрах. Звикав, це надавало сили, що я все-таки поставлю міну. Таких ви-

падків було багато. Було таке: бачили в сутінках, сідає засідка. Я їй кажу, що засідка, відійдемо, потім я ставив міну” [8].

“На залізниці, яка йшла від Бреста до Ковеля і дуже сильно охоронялася, мені вдалося підірвати 10 ешелонів противника. Загін підірвав 41 ешелон. Втрати були великі з 15 підрильників залишилося в живих тільки п’ять чоловік” [8].

Головний герой фільму був представлений до нагороди “Герой Радянського Союзу”, але вплинув вік, і його нагородили орденом Леніна. У березні 1944 року хлопця було відправлено до Святошино в школу партизанського руху України. Після перемоги 9 травня, Володимира Петровича направили до Москви продовжувати навчання радиста, а потім на Памір. “Ми були першими, хто встановив зв’язок там. Я приїхав у відпустку до Херсона. У Скадовську працювала моя сестра. В Херсоні мені сказали, що Олексій Федорович Федоров у місті працює першим секретарем, мій бойовий наставник” [8].

Так і вступив Володимир Казначеев до мореходного училища м. Херсона, яке закінчив з відзнакою. Потім поїхав працювати до Балтійського пароплавства. Працював у Херсонському порту. “У 1965 р. мене направили до Алжиру працювати в торговому представництві при Міністерстві морського флоту 4 роки. Повернувся до Херсона на свою стару посаду. Я люблю це місто. У 1972 р. викликали в Москву і відправили до Франції для створення акціонерного товариства. У Парижі я відпрацював 7 років. “Орденом Трудового Червоного Прапора” був

нагороджений за працю у Франції в 1973 р. Мені вдалося в той час створити акціонерне товариство, це було важко, але я створив. Орденом “Знак пошани” був нагороджений за роботу в Алжирі. Українська нагорода — “За заслуги” III ступеня і “За Мужність”. Я був і залишаюся почесним курсантом мореходного училища. У 1985 р. отримав звання “Почесний працівник транспорту України” [8]. Зараз Володимиру Казначееву присвоєно звання — “Почесний громадянин міста Херсона”.

“Багато пройшло часу, багато було зроблено для користі нашої держави. Витрачено сил, безсонних ночей, здоров’я, але найдорожчі мені роки — це роки, проведені в партизанському загоні. Коли я хлопчиськом, у 14 років, пускав під укис ворожі ешелони, війна, безсонні ночі. Боявся я? Коли виконував завдання, страшно було, але йшов і робив усе, що треба було робити для Перемоги!” [8].

Після перегляду фільму було відзначено, що Херсонська обласна організація ветеранів Афганістану увічноє пам’ять героїв Другої світової війни, створюючи документальні фільми, серед яких три роботи: “Зенітниця” [9], “Моє життя на полотні” і “Партизан”.

На сцену запросили голову ХОО УСВА Володимира Пилиповича Столяра, який сказав: “15 лютого ми відзначили 29 річницю виведення військ з Афганістану. Наші побратими, автори цього фільму, учасники бойових дій Віктор Бикодир і Олександр Єлагін вже багато років працювали над створенням документальних кіноробіт, що увічнюють подвиг

наших хлопців в Афганістані, а тепер вони відображають героїв Другої світової, яких з кожним роком стає все менше. Наша організація сприяє тому, щоб наша молодь брала приклад з героїв. Ціла серія фільмів “Афганські долі” була гідно представлена авторами на міжнародних кінофестивалях і відзначена високими нагородами” [запис з диктофона автора статті].

Голова міської організації Спілки ветеранів Володимир Якович Куций зазначив, що в місті Херсоні Володимир Петрович Казначеев проводить величезну роботу з військово-патріотичного виховання, розповідаючи в школах та інших навчальних закладах про своє життя. В. П. Казначеев — Почесний ветеран України, а його ім'я занесено до книги “Почесних ветеранів України”. “Сьогодні “афганці” роблять дуже багато для військово-патріотичного виховання. Володимир Казначеев — це гордість нашої ветеранської організації”, — сказав у своїй промові Володимир Куций і подякував усім, хто готував цей культурний захід [запис з диктофона автора статті].

З Почесним ветераном у мореходному училищі вчився батько нинішнього заступника училища Херсонської державної морської Академії Ірини Володимирівни Карплюк. Вона прийшла на презентацію фільму з величезним букетом троянд, у супроводі курсантів мореходного училища. Слова подяки за стійкість і героїзм, за приклад мужності, який демонструє на зустрічах з молоддю В. Казначеев, були сказані зі сцени Іриною Карплюк головному герою фільму.

Висновки і пропозиції. Отже, практично доведено, що з викорис-

танням емпіричного методу дослідження, на прикладі вперше описаних автором статті культурних заходів, аматорське мистецтво поки що локального рівня, яке підготовлено якісно, маючи у своєму змісті великий просвітницький сенс. Це може бути дієвим механізмом у системі державного управління патріотичним вихованням населення як молоді, так і середнього віку. Презентації, в організації яких автор цієї наукової роботи брала особисту активну участь, показують, що діяльність громадської організації, яка тісно співпрацює і підпорядковується державній адміністрації, є дієвим механізмом упровадження патріотичного виховання сучасного населення цієї територіальної області засобами кінемистецтва.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Войтович Р. В.* Вплив глобалізації на систему державного управління (теоретико-методологічний аналіз): монографія / Р. В. Войтович. — К.: Вид-во НАДУ, 2007. — 680 с.
2. *Карпова І. Г.* Національно-патріотичне виховання молоді в сучасних умовах / І. Г. Карпова // Проблеми соц. роботи: філософія, психологія, соціологія. — 2013. — № 1. — С. 226–229.
3. *Збірник наукових праць Військового гуманітарного інституту Національної академії оборони України* / ред.: Л. А. Ріпа. — Вип. 6 (31). — К., 2002. — 76 с.
4. *Борищак М., Гузенко І.* Національно-патріотичне і військово-фізичне виховання студентів та курсантів в Україні / М. Борищак, І. Гузенко // Педагогіка, психологія та мед.-біол.

- пробл. фіз. виховання і спорту. — 2003. — № 17. — С. 71–77.
5. *Сухомлинський В. А.* Избранные произведения: в 5 т. / [редкол. А. Г. Дзеве́рин (пред.) и др.]. — К.: Рад. шк., 1979. — Т. 1. — 1979. — 686 с.
 6. *Презентація* фільму “Мое життя на полотні” [Електронний ресурс]. — Режим доступу: URL: <http://usva.ks.ua/news/19-07-17.php>
 7. 19 лютого 2018 року в ККЗ “Ювілейний” відбулась презентація документального фільму “Доля партизана” [Електронний ресурс]. — Режим доступу: URL: <http://usva.ks.ua/news/19-02-2018.php>
 8. *Елагин А., Быкодир В.* Судьба партизана [Электронный ресурс]. — Режим доступа: URL: <https://www.youtube.com/watch?v=Me9LeM9-i1I>
 9. *Фильмы* Херсонцева признаны победителями! [Электронный ресурс]. — Режим доступа: URL: <http://usva.ks.ua/news/04.10.2017.php>
- REFERENCES** —————
1. *Voytovych R. V.* (2007) Vplyv hlobalizatsiyi na systemu derzhavnoho upravlinnya (teoretyko-metodolohichnyu analiz): monohrafiya [Impact of globalization on the system of public administration (theoretical and methodological analysis): monograph], Vyd-vo NADU, Kyiv, Ukraine.
 2. *Karпова I. G.* (2013) “National patriotic upbringing of youth in modern conditions”, Problemi soc. roboti: filosofiya, psixologiya, sociologiya, vol. 1., p. 226–229.
 3. “*Zbirnik* naukovix prac vijskovogo gumanitarnogo institutu nacionalnoi akademii oboroni ukraïni” (2002) [Collection of scientific works of the Military Humanitarian Institute of the National Academy of Defense of Ukraine], vol. 6 (31), Kyiv, Ukraine.
 4. *Borishhak M., Guzenko I.* (2003), “National-patriotic and military-physical education of students and cadets in Ukraine”, Pedagogika, psixologiya ta med.-biol. probl. fiz. vixovannya i sportu, vol. 17, p. 71–77.
 5. *Suxomlinskij V. A.* (1979), Yzbrannye proyzvedenyya: V 5-ty t., [Selected Works: In 5 vol.], vol. 1, Radyansks shkola, Kyiv, Ukraine
 6. *Prezentaciya* filmu “Мое zhittya na polotni” (2017), available at: <http://usva.ks.ua/news/19-07-17.php> (Accessed 15.02.2018).
 7. 19 lyutogo 2018 roku v kcz “yuvilejnyj” vidbulas prezentaciya dokumentalnogo filmu “dolya partizana” (2018), available at: <http://usva.ks.ua/news/19-02-2018.php> (Accessed 25.02.2018).
 8. *Elahyn A., Bykodyr V.* Sud’ba partyzana (2018), available at: <https://www.youtube.com/watch?v=Me9LeM9-i1I> (Accessed 25.02.2018).
 9. *Filmy* xersoncev priznany pobeditelyami! (2017), available at: <http://usva.ks.ua/news/04.10.2017.php> (Accessed 15.02.2018).